

ALEŠ KAUER

Mától fogva csak szépséges kottákat írunk

ELÉGIÁK

I.

a hang tere melyet a saját hallás határol
a virágos átrium elnyúló környezete
a steinway pedálját omladék nyomja le
egy sebzett szárny elégikus akkordja

II.

a föld titkaiért
elnézést kérek
nem tudtam értékelni
– bocsáss meg –
a megtagadott bálványok
az áramló víz kinyeste
vájatok és edények
a karsztvirágok
bordáinak és hornyainak
mészköbarázdáinak és törmelékeinek
megannyi színnyomatát a peremeken

III.

egy kőrissel
szeretkező fiú
– erőszakos kép akár a testi
vibrálásnak való alárendelődés aktusa –
míg le nem hull az utolsó levél
nem ismered a haldokló fát
még egy csöppnyi villogó sperma se

ragaszkodik a léhez
a kicserepesedett tönkön

IV.

ez a föld
a völgyben
nem az én
magaslatom
ez a táj se
a csücske a
szívemnek
egyetlen nap se
amikor mahler
az örömről zeng

V.

várom a fiú csodakürtjének
dallamát
a hírnöki bizonyosság pózában
árnyamat a kovakő szikrácskáiból nyerem
testeden annyi a szent hely
hogyan nem tehetek mást imádkozom –
ámen

VI.

a fiú csodakürtje
a mennyei ajkakhoz tapadó harsona
tartom a morva harmónia
ritmusát
szomorúság lakik benne –
mahler

VII.

a bevezetőt megírom magam
nem csoda ha nem értesz
mint régi szeretőmnek

kijár neked egy kiállítás
két szín szívódik fel
nincsenek kontúrok
folyton érezlek
a fügekaktusz-tea
elvirágzik

VIII.

mit keresek én itt
a nyári magány közepén
szellő az árpában
leszálló herék
az esthajnalcsillagról
barcarola
tánc

a holt július nyári ideje

az örök neszámítszemmi ideje

IX.

a csipkebokrok bánatában látni téged
a vér kései vitaminjaiban
a nyelés a meghülés kínja
gyógyító könnyek
félíg magányos vagyok veled
a szeptemberi
éj
vércsoportja

X.

a napnyugta mint ballada
vérszik el
ragadozókat csalok a szép holttetemhez
de csak úgy
de csak egyetlen méterre
kínom bánatától

csak mint emlékművecskét az örök út mellett
nem felejték

XI.

sematikus felírása egymás címének
mintha a gyerekkoromból utaztam volna el
mostantól csak kottákat írunk majd
hogyan tovább hallhassam beszéded dallamát
mint janáček

ezen túl csak szépséges
kottákat írunk majd

XII.

a sivatagban még a hang is árnyékot vet
a nevetés is meg a sírás
tenyereid repülő halak – ez talán délibáb
távoli tájakra repülnek

XIII.

csak a szél
a szél és megint a szél
ez minden
ami ebben
a homlokban
szempárban
szájban
még fennmarad

holott már nem is arc

egy kissé nyíl egy kissé agár